

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2025 r.

sprawy **A. T.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie,

z dnia 4 września 2024 r., sygn. akt IV Ka 1761/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Gryfinie - Zamiejscowy

Wydział Karny w Chojnie,

z dnia 18 lipca 2023 r., sygn. akt VI K 18/22

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego A. T. kosztami postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gryfinie w Zamiejscowym VI Wydziale Karnym z siedzibą w Chojnie wyrokiem z dnia 18 lipca 2023 r., sygn. akt VI K 18/22, uznał oskarżonego A. T. za winnego tego, że:

„w dniu 9 kwietnia 2021 r. o godz. 15.30 w C. na ul. [...], na drodze publicznej [...], prowadząc samochód osobowy marki A. o nr. rej. [...] umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości - 0,88 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, nie dostosował prędkości do warunków i sytuacji panujących na drodze, poruszał się z prędkością, która nie zapewniała panowania nad pojazdem, przez co uderzył w tył jadącego w tym samym kierunku ruchu samochodu osobowego marki P. o nr. rej. [...], prowadzonego przez S. W., w wyniku czego kierująca doznała urazu twarzowej części głowy, skutkującego wstrząśnieniem mózgu z niepamięcią wsteczną, krwiaka prawej części twarzy z powierzchownymi ranami w obrębie krwiaka i z towarzyszącym złamaniem ściany bocznej i przedniej prawej zatoki szczękowej, złamania prawego łuku jarzmowego i ściany bocznej oczodołu prawego oraz silnego tępego urazu okolicy obu kolan, skutkującego złamaniem nasad bliższych obu kości piszczelowych z koniecznością leczenia operacyjnego, co spowodowało u pokrzywdzonej naruszenie funkcji narządu żucia i obu kończyn dolnych na okres przekraczający 7 dni,

tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I) oraz na mocy art. 42 § 2 k.k. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat (pkt II).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, w której zarzucono rażąco niewspółmierność kary, Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 4 września 2024 r., sygn. akt IV Ka 1761/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, zarzucając, m że:

„Sąd II Instancji nie uwzględnił - z punktu widzenia wskazań przepisów art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 53 § 2 k.k. - okoliczności faktycznych dotyczących:

- a) zachowania się Pokrzywdzonej S. W.,
- b) braku ustaleń co do tego: czy do wypadku 9.04.2021 r. doszło w następstwie stanu nietrzeźwości Skazanego

c) ustaleń prędkości pojazdu prowadzonego przez Skazanego w chwili zderzenia z pojazdem Pokrzywdzonej, przez co doszło do wydania rażąco niesprawiedliwego wyroku utrzymującego w mocy wyrok Sądu I instancji i prawomocne wymierzenie skazanemu niewspółmiernie wysokiej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, a więc w wymiarze uniemożliwiającym warunkowe jej zawieszenie i jej niezawieszenie, względnie w wymiarze uniemożliwiającym wykonywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, choć o karę pozbawienia wolności, ale z warunkowym jej zawieszeniem wnosił oskarżyciel publiczny oraz oskarżyciel prywatny, mimo że okoliczności obejmujące:

- zachowanie Pokrzywdzonej, która podjęła manewr włączenia się do ruchu na drogę publiczną [...] był niedostosowany do warunków drogowych, co w oczywisty sposób wpłynęło na zaistnienie zdarzenia drogowego z 9.04.2021 r., jak i jego skutków,

- stan nietrzeźwości Skazanego - w obliczu nieustalenia, aby miał on wpływ na zaistnienie wypadku - nie powinny determinować surowości kary z punktu widzenia art. 177 § 1 k.k., zwłaszcza, że:

- nie ustalono prędkości, z którą poruszał się pojazd prowadzony przez Skazanego w chwili zderzenia z pojazdem prowadzonym przez Pokrzywdzoną,

a w konsekwencji zarzut obrazy, i to rażącej obrazy, w/w przepisów w związku z art. 440 k.p.k. w związku ze wskazaniem przepisów art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 53 k.k.”.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmniejszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do roku i warunkowe jej zawieszenie na okres 5 lat próby, względnie 1 roku i 6 miesięcy.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Gryfinie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. ze względu na jej oczywistą bezzasadność.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, przy czym nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

Skarżący nie dopełnił obowiązku wykazania, że w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa.

Po pierwsze, wbrew stanowisku wyrażonemu przez obrońcę w uzasadnieniu, kasacja zakwestionowała w sprawie ustalenia faktyczne. Niczym innym, jak tylko ustaleniami dotyczącymi faktów, jest kwestia zachowania się pokrzywdzonej (jako element stanu faktycznego mogący mieć wpływ na zakres odpowiedzialności karnej skazanego), faktyczny związek przyczynowy pomiędzy byciem w stanie nietrzeźwości a doprowadzeniem do wypadku oraz prędkość, z jaką poruszał się skazany w czasie wypadku. Argumentacja skarżącego sprowadza się zresztą do twierdzenia, że stan faktyczny należało ustalić inaczej. W uzasadnieniu wskazuje, że Sądy powinny przyjąć, iż pokrzywdzona przyczyniła się do spowodowania przez skazanego wypadku, tworząc realne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu. Podobnie elementem ustaleń faktycznych jest zależność pomiędzy stanem psychofizycznym, w jakim znajdował się skazany, a zaistniałym zdarzeniem w postaci wypadku drogowego. W tym miejscu wystarczy przypomnieć wielokrotnie wyrażaną przez Sąd Najwyższy tezę, zgodnie z którą podstawą kasacji nie może być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zarówno podnoszony wprost, jak i wówczas, gdy dla obejścia tego ustawowego ograniczenia przyjmuje błędną, bo tylko pozorną, postać zarzutu obrazy prawa (zob. np. postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2025 r., sygn. akt III KK 600/24).

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć art. 4 i 7 k.p.k. oraz art. 53 § 2 k.p.k. W apelacji obrońca skazanego zarzucił wyrokowi Sądu I instancji wyłącznie rażącą niewspółmierność kary. Skoro zaś – zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. – Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podniesionych zarzutów, a w zakresie

szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k., to w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w Szczecinie nie był zobowiązany do zastosowania wskazywanych w apelacji przepisów. W szczególności nie był zaś zobowiązany do weryfikacji ustaleń faktycznych w sprawie, skoro apelujący obrońca skazanego w apelacji ich w ogóle nie zakwestionował.

Ponadto należy uznać, że wbrew deklaracjom skarżącego kwestia współmierności kary w kasacji jest powiązana wyłącznie z tezą o nieprawidłowo ustalonym stanie faktycznym w sprawie. Skarżący starał się bowiem wykazać ową niewspółmierność ograniczając się jedynie do wykazania, że kara mogłaby być niższa, gdyby ustalone zostało w sprawie przyczynienie się pokrzywdzonej. Raz jeszcze należy przypomnieć, że w toku postępowania kasacyjnego z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, a ponadto nie bada się współmierności orzeczonej kary (zob. np. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2025 r., sygn. akt V KK 383/24). Nadto, o czym prawdopodobnie zapomniał obrońca skazanego, Sąd Najwyższy rozpoznając kasację nie ma uprawnień do zmiany zaskarżonego wyroku i to poprzez zmianę wymierzonej skazanemu kary pozbawienia wolności.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[PŁ]

[r.g.]